
Minecraft

Zkouška ohněm

Suyi Davies

Když jsem se zjevila v novém světě, všimla jsem si, jak je temný. Poslední zkušenost ze Stříbrných dubů mě vedla k tomu, že už jsem nechtěla ve tmě trávit ani chvíli. Když jsme ještě hrály s Theresou, někdy v noci jsme zůstaly vzhůru a vyšly si na balkon v patře naší vily. Většinou jsme jen tak seděly a klábosily a pokoušely se přijít na pojmenování pro měsíc, který zrovna visel na nebi. *Tohle je úplněk. Tohle je měsíc v první čtvrti. Ne ne, tenhle je v poslední čtvrti. Moment, neměl by mít tvar srpku? Jak to, že je hranatý?*

Avšak tahle noc, zdejší temnota, působí úplně jinak. Především jsem tady sama. A obloha taky nemá takovou tu hodně tmavou modrou barvu, jako mívá v noci, ale je tmavě rudá. Měsíc se na ní úplně ztrácí a je z něho vidět jen narudlý terč připomínající frisbee polité kečupem. Taky nedává dost světla, aby bylo slušně vidět, takže noc tu působí jako dusivá temnota.

„Dobře, Cece,“ řekla jsem si nahlas. „Potřebuješ hlavně přežít do rána.“

Když jsem dřív sama hrávala Minecraft ve variantě na přežití, nikdy se mi to nepodařilo. Než jsem stačila nashromáždit věci potřebné k tomu, abych se bezpečně usadila na noc – čili většinou dřevo a uhlí –, den rychle skončil, setmělo se, a naráz se jakoby odnikud zjevili zombie a pavouci a kostlivci. Pokud jsem se ocitla moc daleko od základny, nikdy jsem noc nepřechkala.

Právě proto jsem se rozhodla s tím skončit a radši jsem hrála jen v mírumilovném módu. Jenže zatím nevím, jaký stupeň obtížnosti platí v tomhle

světě, nikdo mi to neřekl, ale ono na tom stejně moc nezáleží. Je noc, což znamená, že jsem v nebezpečí. Mám dvě možnosti: najít si rychle nějaký úkryt, nejradši útočiště, které si postavil někdo přede mnou, nebo si něco postavit sama. A to zase znamená, že musím najít materiál číslo jedna – dřevo.

Podívala jsem se, co mám v inventáři, a ani mě nepřekvapilo, že je úplně prázdný.

„Takže dřevo.“

Ovšem v té tmě jsem si sotva viděla na vlastní ruce, čili vůbec nic z toho, co bylo kolem mě. Protože jsem neměla uhlí, stejně jsem si ani nemohla vyrobit pochodň, abych si posvítila. Takže mi zbývala třetí možnost: stát nehybně na místě jako socha a doufat, že brzy přijde den a nikde poblíž se nevylihne žádný nepřátelský mob ani nepůjde kolem, a když, tak si mě nevšimne. Potom, až všechny obludy zmizí, se vydám hledat nějaké zdroje, abych se mohla pustit do plnění zkoušky.

Takže jsem to udělala přesně tak. Stála jsem jako sloup a čekala, až se rozední. Přitom jsem se pokoušela uhodnout, v jaké fázi je zrovna měsíc, jako tehdy s Theresou. To bylo divné. Zdálo se, že by mohl být úplněk, ale místo plného čtverce měl spíš tvar trojúhelníku. Na obloze nebyly žádné hvězdy a to mi přišlo zvláštní. Měla jsem pocit, že jsem se ocitla v úplně jiné hře.

Jak běžela minuta za minutou, obloha se měnila.

Ale místo aby postupně světlala jako při svítání, měsíc prudce spadl na východní obzor a zůstal tam trčet – půlka se schovala, půlka svítila dál. Pak nad východní horizont vyšlo slunce – jestli se to tak dá nazvat – a zůstalo viset na místě zrovna tak jako měsíc. Obě nebeská tělesa seděla vedle sebe a připomínala dva kamarády, kteří od sebe nechtějí odejít. Jako by se při východu slunce zastavil čas – nebo snad slunce zapadalo?

Kvůli tomu, že svítily slunce i měsíc současně, nabrala rudá obloha sytý červeno-oranžový odstín. Tím se změnilo i osvětlení okolní krajiny, ale pořád nebylo moc dobře vidět, asi jako při západu slunce. Nicméně stačilo to, abych konečně viděla kolem sebe.

Ocitla jsem se v pustině. Obklopoval mě otevřený kraj, plochý a postrádající cokoli užitečného. Jen vsudypřítomná temnota, která houstla nebo se prosvětlovala podle výšky terénu složeného z nahodile uskupených bloků. Žádný strom, z něhož by se dalo získat dřevo, žádné hory, kde by člověk mohl natěžit kámen a uhlí, ani stopa po materiálu, který člověk nutně po-

třeboval k výrobě náradí, zbraní nebo k zajištění světla. Prostě jen spousta ničeho.

„Vtipálci,“ zabručela jsem na adresu administrátorů tohoto světa.

Vydala jsem se na cestu a bylo mi lhostejné kudy. Po chvilce jsem vykopala několik bloků toho, co jsem měla pod nohama, a zjistila jsem, že je to obyčejný písek. Z toho místa jsem zahlédla i několik nepravidelností, které jako by tam nepatřily: nahodilé bloky kamení mezi dvěma bloky písku nebo osamělý blok štěrku, který by se v téhle výšce neměl vůbec vyskytovat. Přidala jsem je do inventáře čistě jen proto, abych tam něco měla. Všude kolem pořád panovalo prázdní.

V tomhle nevalném světě jsem objevila první předmět – líheň mobů.

Jen tam tak opuštěně trčela.

V první chvilce mě pohled na klíčku s plápolajícím ohýnkem uvnitř vzrušil. Pak jsem poznala, co to je, protože jsem o tom kdysi dávno četla, když jsem se ještě pokoušela hrát v módu přežít v lehkém a normálním stupni obtížnosti. A vzpomněla jsem si, že mi zbývá jen několik vteřin do chvíle, kdy se z klíčky vylíhne nový mob.

Tak jsem se otočila na patě a utíkala pryč.

Moc daleko jsem se nedostala. Seskočila jsem ze dvou nebo tří bloků a tu slunce zase zapadlo a trojúhelníkový měsíc svítil červeně jako předtím. Opět mě obklopila tma. Jenže tentokrát jsem v té tmě nebyla sama.

Přede mnou zazářily oči několika barev.

Nedostal mě hned první mob, kterého jsem zahlédla – to byl enderman. Prozradily ho jeho jakoby mrtvé fialové oči, i když jsem klátící se černé údy toho monstra neviděla. Avšak jak jsem ze všech sil skákala dál a dál od líhně mobů, zasnivilo přede mnou víc očí, tentokrát rudých, a bylo jich moc.

Pavouci.

Ani jsem nestačila spočítat, kolik těch očí bylo – dvě? dva tisíce? – a už se vrhli do útoku a pelášili ke mně po prašné zemi. Jejich ohavné zvuky se blížily ze všech stran a já jsem jen syčela bolestí, když mě začali kousat, až už jsem naráz nebyla.

Znovu jsem se probrala na počátečním místě uprostřed pustiny.

Slunce a měsíc pořád ležely vedle sebe na východním obzoru a svítily jen polovinou své plochy. Kdybych měla hádat, vsadila bych se, že tam takhle

budou trčet až do příští noci. Nedokázala jsem spočítat, jak dlouho tady trvá den a noc – víc než běžný den? Nebo méně? Ale aspoň jsem začínala chápat, že běžná pravidla v tomhle světě neplatí. Jak se zdálo, nikdy tu není úplné denní světlo. Jen hodně šero nebo tma. Západ slunce a noc, z nichž každé trvá polovinu doby normálního dne.

Nebylo by moudré očekávat, že se tady bude něco dít normálně.

Při té myšlence jsem hned vyrazila opačným směrem než při prvním pokusu.

V „*pustině*“ je opravdu pusto, pomyslela jsem si, protože v protilehlém směru to nevypadalo jinak než předtím, čili všude kolem jen bezútěšná holá krajina s několika osamělými kaktusy. Za chvilíčku jsem se zmateně zastavila. Není tohle náhodou nějaký krutý vtip, který na mě nastrojila Theresa se svými kamarády? Možná by bylo rozumné toho nechat a přestat se snažit objevit cestu za Theresou.

Pak jsem si vzpomněla, že přece můžu zkusit ještě něco jiného. Zajímavý trik, který jsem pochytila při čtení jedné knihy o Minecraftu. *To jsem ale pitomá!* Proč mě to dávno nenapadlo?

Vyvolala jsem dialogové okno a do něho napsala:

[/lokalizovat]

Pokud jsem si dobře vzpomínala, tohle by mi mohlo pomoci najít nejbližší vygenerovanou stavbu. Vtip byl v tom, že jsem musela odhadnout, co za stavbu by to mohlo být.

Protože jsem si připadala nejspíš jako v poušti, protože tady byl všude jen písek a kdovíco ještě, zkusila jsem [chrám] pro případ, že by tu třeba byla nějaká pyramida. Nic. Tak jsem pouvažovala o zdroji náradí nebo jiných užitečných věcí a napsala jsem [ukrytý poklad]. Zase nic. Vyzkoušela jsem všechno, co mě zrovna napadlo: [důl], [monument], dokonce i [lodní vrak]. A nic.

Ale když jsem zkusila zadat [vesnice], naráz to fungovalo. Vyskočila na mě skupina souřadnic.

Takže to vůbec není pustina, pomyslela jsem si. Pak jsem se na koordináty podívala důkladněji, abych viděla, jak daleko je to od místa, kde jsem se v tomhle světě ocitla, tedy od bodu 0, 0, 0. *Velmi* daleko. Tak moc, že bych tam musela jít potmě několik dní. Což také samozřejmě znamenalo, že v tomhle pochmurném světě beze světla by si na mě pochutnala nějaká nestvůra dřív, než bych zvládla čtvrtinu cesty.

Potom se mi vybavil ještě další trik popsany v té knížce: teleportace.

Napsala jsem tedy příkaz [/tp].

Normálně by to nemělo fungovat. Když jsme to s Theresou zkoušely ve Stříbrných dubech, nikdy se nic nestalo. Technicky vzato je to švindl a ve Stříbrných dubech se švindlovat nedalo.

Tohle byl ovšem daleko podivnější svět a vybudovali ho lidé, kteří dobře věděli, co dělají – tak to aspoň psala Theresa. Nejspíš švindlování povolili nebo do hry vložili mód, který hráčům umožňoval dělat podivné věci.

A tak jsem to prostě riskla. Přidala jsem do příkazu ještě čísla souřadnic a odeslala.

Svět kolem mě jako by udělal přemet a naráz už jsem nestála v pustině, ale uprostřed mírumilovné vesnice plné stromů a domů a vody a všeho, co jsem nutně potřebovala k přežití v tomhle temném pochmurném světě.

Funguje to! zajásala jsem v duchu.

Vesnice se zdála prázdná a tichá, jen hrstka domů uprostřed stejné pustiny, jaká obklopovala místo mého vstupu do hry. Možná je tady až moc ticho, napadlo mě, když jsem se rozhlížela kolem a neviděla nejmenší známku života, stejně jako na poušti. Domy se zdály opuštěné, jako nějaké ruiny, ale z nijak dávné doby. Některé budovy se jevily jako nedostavěné, ponechané svému osudu. Primitivní obilné a bramborové farmy se zdály být vypleněné, jako by tudy procházeli nájezdníci nebo takoví ztracenci jako já, kteří hledali něco k jídlu.

Zásadní otázka však zněla: kam se všichni poděli?

Sotva mě to napadlo, koutkem oka jsem zahlédla nějaký svižný pohyb. Otočila jsem se a čekala, že tam číhá nějaké monstrum, nejspíš něco rychlého, třeba jako pavouk, nebo naopak nějaký creeper, který se ke mně přikradl a chystá se vybuchnout. Ale co když to byl některý z vesničanů?

Místo toho jsem uviděla... osobu?

Vlastně dalšího hráče. Poznala jsem to, protože vesničan by na sobě nikdy neměl brnění. A zvláště ne diamantové. Tahle dívčí postava držela v ruce vytasený diamantový meč. Nad hlavou jí nesvítla žádná jmenovka – zdálo se, že v módu tohoto světa se nic takového nezobrazuje. Na té mojí stejně stálo *anonym*, i když v nabídce jsem viděla i možnost odhalit svou pravou identitu *cece_lao*, kdybych chtěla.

Sice bezejmenná, ale určitě nějaký hráč! Zaradovala jsem se tak, že to bylo skoro k nevydržení. *Konečně!* Někdo, kdo mě může vzít s sebou, po-

vědět mi co a jak, vysvětlit mi, jak nejlíp najdu všechno, co teď nutně potřebuji, a taky všechno ostatní potřebné k tomu, abych se dostala do Havenu za Theresou.

Otevřela jsem dialogové okno, zadala intenzitu hlasu šeptem, takže ho mohli slyšet jen nejbližší hráči.

„Ahoj!“ Slovo se vepsalo do dialogového okna. To mně a Therese poradil hned zpočátku její táta, který to zase měl od chlapíka spravujícího herní server, protože to hráčům usnadňuje rozhovor. Než jsem pozdrav odeslala, ujistila jsem se, že je v předvolbě dialogu uvedena i moje jmenovka. Snad to na cizinku v podivné zemi zapůsobí jako přátelské gesto.

Děvče neodpovědělo. Jen tam stálo a nehýbalo se.

„Já jsem Cece,“ pokračovala jsem, „ale to už víš z mojí jmenovky, ha ha. Bože, to je skvělé potkat v tomhle prokletém místě jiného člověka! Nejsi náhodou některá z nových Theresiných kamarádek?“

Hráčka odložila meč a místo něho vytáhla luk a šíp, které jí bleskově skočily do rukou. Držela ho, ale nemířila, spíš jako by byla zvědavá. Tak jsem to zkusila znovu.

„Mám hromadu otázek. Moje kamarádka, jmenuje se Theresa, mě pozvala do tohoto světa, abych našla něco, čemu se říká Haven...“

„Haven,“ opakovala konečně ta holka, ale pořád stála ve střehu. Díky hlasovému převodu textu jsem to slovo slyšela. I ona povolila, aby se v dialogovém okně objevila její jmenovka. Stálo na ní jméno *ZláDračice_86*.

„Ano, Haven! Povídala mi něco o několika zkouškách...“

„Zkoušky,“ opakovala.

„Ano, přesně tak! Prý když je nedokážu splnit, tak cestu do Havenu nikdy nenajdu. Netušíš, kde bych ty zkoušky měla dělat?“

„Zkoušky,“ řekla ta holka.

„No jasně. Dělalí se tady ve vesnici nebo někde jinde? Nenašla jsem jiné místo, když jsem...“

Holka pozvedla luk a namířila na mě. Ani jsem se nestačila leknout a už mě trefila šípem. Co mě ale opravdu zaskočilo, to byl fakt, že s tím nepřestala a nedala mi ani čas, abych stačila utéct. Vystřelila druhý šíp a po něm další a ještě další a bylo vidět, že v tom má velkou zručnost. Když mi po třetím zásahu došlo, že mě chce zabít, ani nemělo smysl utíkat.

Stačila jsem sice udělat pět, možná šest kroků, ale pak mě dostihl poslední šíp a svět kolem mě zase zmizel.

Do hry jsem se znovu dostala opět uprostřed pustiny. V první chvíli jsem byla tak zděšená, že jsem nedokázala nic než jen tam ve tmě nehybně stát.

Je možné, že mě zrovna zabila... jiná hráčka? A co je ještě důležitější – proč to udělala?

Věděla jsem pochopitelně, že existují hráči, kteří se baví tím, že bojují s jinými, místo aby něco stavěli a válčili s nepřátelskými moby, ale nikdy mě nenapadlo, že někoho takového doopravdy potkám. Zvláště ne na tomhle serveru – Theresa takhle Haven a cestu k němu přece vůbec nepopisovala!

Jenže uprostřed zdejší písečné divočiny jsem nemohla taky zůstat, protože by mě brzy něco zlikvidovalo. Tak jsem podnikla to, o čem už jsem věděla, že funguje. Znovu jsem se teleportovala do vesnice.

ZláDračice tam ještě pořád byla, jako by jenom čekala, až se vrátím. Zrovna jako posledně napřed nezvedla luk, jenom tam prostě stála a pozorovala mě, jako by ji to, že jsem se tam znovu objevila, udivilo nebo zmátlo, nebo snad obojí.

„Počkej!“ řekla jsem jí. „Přišla jsem v míru.“

Reagovala jen uchechtnutím.

„Ne, opravdu,“ pokračovala jsem. „Nemám žádné zbraně, jídlo, zásoby ani nástroje. Prostě jsem doslova spadla do tohoto světa a sem do vesnice se dokážu přenést jen proto, že tady funguje teleportování.“

„A to ses schválně nechala teleportovat zrovna *sem*?“ Plochá tvář jejího avatara nezměnila výraz, ale bylo jasné, že tomu vysvětlení ani nemůže uvěřit. „Sem, na loviště?“

„Loviště?“ podivila jsem se. „Podle lokalizace by tohle měla být úplně obyčejná vesnice.“

Po krátké chvíli řekla: „Ty jsi úplný zelenáč, že?“

Kdybych mohla, pokrčila bych rameny. „Něco takového. Ale jsem tady, abych se setkala s kamarádkou. Povídala jsem ti, že je v Havenu. Bylo by skvělé, kdybys mi mohla ukázat, kudy se tam jde.“

Podle toho, jak mi odpověděla, bych se vsadila, že se u toho zachechtala. „Ukázat ti směr, kudy se jde do Havenu, jo?“

„Ano. Přesně tak. Možná bys mi mohla poradit, jak se nenechat zabít, chápeš, nebo něco takového.“

„Hmm.“ Znovu se odmlčela. „Tak dobře.“

„Dobře?“

„Jo, dobře. Ale s jednou podmínkou.“

„Jakou?“

„Že tě hned potom zabiju.“

Teď jsem se zarazila zase já. „Prosím?“

„No jo,“ řekla ZláDračice a schovala luk. „Povím ti všechno, co potřebuješ vědět o Anarchii a o Havenu, a hned potom tě zabiju.“

Připadalo mi to jako dost divný obchod a ne zrovna spravedlivý. Co z toho bude mít, když mě zlikviduje? Nefunguje tady něco, čeho jsem si měla všimnout, ale nevšimla?

Jenomže když nebudu souhlasit, nic nezjistím a nedozvím se, jak to tady chodí.

„Dobrá,“ řekla jsem. „Platí.“

„Tak jdeme,“ kývla na mě a vydala se někam, aby mě odvedla z vesnice. „Došlapuj přesně do mých stop, a pomalu. Já tě sice zabiju, ale bude to příjemnější, než co by ti provedli zdejší mobové, když je probudíš.“

ZláDračice mě vedla kolem průchodů mezi několika domy a stromy, ale každou chvíli se zastavovala a naslouchala. Napřed jsem neměla ponětí, co to hledáme, tak jsem se taky rozhlížela kolem, ale napomenula mě, ať neotáčím hlavou, dokud mi neřekne. Až když jsme za sebou měly třetí takovou zastávku, došlo mi, že v každém z těch míst jsme procházely kolem strašidelných endermanů, a ona mi zabránila v tom, abych se jim podívala přímo do fialových očí a tím je vyprovokovala k útoku.

Po nějaké době rychlých přesunů a úhybných manévrů jsme došly k malému jezírku. Tam jsme zase zůstaly stát, protože na břehu se motalo několik zombie, ale naštěstí zády k nám, tak jsme kolem nich proklouzly, vstoupily do vody a ponořily se asi dva bloky pod hladinu. Tak jsme ušly kousek po písku a dostaly se na pískovec. ZláDračice vytáhla krumpáč a začala kopat. Protože jsme byly pořád pod vodou, šlo jí to dost obtížně, ale zdálo se, že s tím má zkušenosti a dařilo se jí to docela rychle. Za chvíli několik pískovcových bloků zmizelo, otevřel se volný prostor a do něho jsme vešly.

Ocitly jsme se v jakési místnosti, či spíš v nějaké kobce osvětlené pochodněmi.

Dovnitř sice tekla voda, ale s tím nebyl žádný problém, protože ZláDračice zacelila otvor předtím vykopanými bloky, zastavila další přítok a voda za chvíli zmizela.

„Takže,“ řekla, otevřela truhlu a ukládala do ní rozmanité věci. „Ty chceš něco vědět o Anarchii?“

„Ano,“ přitakala jsem a rozhlížela se po kobce. „Co je tohle za místo?“

„Jestli myslíš tuhle místnost,“ odpověděla, „tak to je podzemní bunkr, který jsem si kdysi postavila, abych sem mohla utéct a schovat se, kdyby mě jiní hráči nebo mobové zahnali do úzkých.“

„Proč nejdeš do některého domu ve vesnici a neschováš se tam?“

Cítila bych její posměšek, i kdyby se mi ve skutečnosti neposmívala.

„Protože každý jiný hráč by se mohl teleportovat rovnou přede dveře a zabít mě, zatímco jsem mimo hru. Dům ve vesnici je to nejhorší místo, kde se schovat, protože je to past. Pokud tě tam obklíčí Anarchiani, tak nemáš kam utéct.“

Zatím schovala do truhly všechny věci a obrátila se ke mně. „Takže jestli chceš opravdu vědět, co je Anarchie zač, tedy co tady můžeš čekat, možná by sis na to radši měla sednout.“

Posadit jsem se pochopitelně nemohla, tak jsme tam stály, koukaly na sebe a ona mi vyložila, do jakého světa jsem se dostala.

Přeložil Jan Mrlík